
Публикуван на: 05-10-2009

Източник: [Портал Европа](#)

Портал ЕВРОПА разговаря със Светослав Малинов, който след приемането на Лисабонския договор ще стане осемнадесетия български евродепутат. Какво е личното ви мнение за Лисабонския договор, част от десните в Европа са против него?

Това не е вярно. Срещу него открито са само английските консерватори. Най-голямата дясна политическа партия в Европейския парламент - християндемократите - са категорично за. Усещането, което се създава, че десницата е против Лисабонския договор, а левицата е за, е погрешно и дори опасно.

Иначе в момента самите чехи твърдят, че те самите не са против Лисабонския договор, а конкретно президента Клаус и част от сенаторите на ОДС. Така че трябва да се знае, че съпротивата срещу Лисабонския договор в момента е изключително слаба и е концентрирана на няколко места и по никакъв начин не обхваща десницата.

На какво се дължи съпротивата срещу Договора макар и ограничена?

Да наистина има такава съпротива. Ето и в Ирландия макар и да беше одобрен, все пак една трета гласуваха не. Общо взето тя се дължи на общия страх, съществуващ от много години, който непрекъснато се подклажда - че Брюксел иззема правомощия, ограничава националния суверенитет. В основата на всички аргументи е този. От там нататък липсват аргументите какво точно иззема Брюксел, как точно ограничава националния суверенитет и всяка държава си има свой специфичен "анти-европейски" както се казва дневен ред. Например в Ирландия беше, очевидно вече не е валиден, но преди година се говореше, че Брюксел "ще ни легализира абортите", нещо което знаете, че за една католическа нация е грях. Брюксел ще ни принуждава да участваме във военни мисии, Брюксел ще ограничава социалното ни законодателство и други неща, които не са ни приятни. Общо взето тези твърдения доведоха до отхвърлянето на договора на първия референдум.

В Англия нещата не са по-различни, просто са по-засилени. Говоря отново за консерваторите. В Чехия конкретно президентът споделя тази теза. Както показват обаче проучванията на

общественото мнение, тя не се приема от самото общество. Във всяка страна, дори ако в България имаше референдум, щяха да излязат политически сили, които биха развили тезата, че Брюксел ограничава суверенитета ни.

На какво се дължи това, че в България нямаше сериозни дебати за Лисабон?

Много са причините - чисто формално Лисабонския договор не изисква референдум - това трябва да бъде решение на отделната държава. Само Конституцията на Ирландия предвижда провеждането на референдум по тези въпроси.

Нямах предвид провеждането на референдум, а липсата на значими дебати в България?

Да така е. изкарах цяла кампания (за евродепутат) без нито веднъж да ми бъде зададен въпрос за Лисабон, нито от опонент, нито от журналист. Но да не бъдем максимално критични. Лисабонският договор стартира ратификацията си през 2007г., когато едва бяхме влезли в ЕС. Ние не бихме били в състояние да реагираме и изискваме каквото и да било. Беше изключително рано за да може тази тематика да навлезе в българската политика. Има и още нещо, което не се отнася само до Лисабонския договор - голяма част от европейската тематика не присъства в българската вътрешна политика. Продължаваме да се отнасяме към ЕС, към европейските дела като към външна политика, а те са вътрешна политика. Именно за това беше цялото усилие, жертви и реформи. От тази гледна точка, не само за Лисабонския договор но и за много важни за бъдещето закони и директиви в България не се провежда дебат. И понякога определени решения, които са смислени и биха били много по убедителни за българите, ако се обсъдят, когато се съобщават и се налагат директно във законодателството, хората реагират лошо и има съпротива. Ще трябва може би евродепутатите да са първите, които да налагат теми и да се отстоява пространство за да се говори по такива въпроси. Независимо че конкретните скандали са винаги по-пикантни.

Няма смисъл от провеждането на всеобщ български дебат за Европейския съюз, но да няма почти публичност за фундаментални проблеми мисля, че също не е нормално. Например Лисабонския договор променя структурата Европейски съюз. Структурата, в която мечтаехме да членуваме. Какво следва от това за България? Би трябвало да се питаме за това не по повод референдума, а да се питаме от година и половина и да се питаме и следващата година. И като си отговорим да се опитаме да действваме в този нов контекст по начин, който да защитава интересите на българските граждани в максимална степен. Очевидно е, че става фундаментална промяна и това трябва да се отчита от всички.

Говорейки за действия - десните български депутати от ЕНП имали ли сте разговори за общи позиции и действия?

Не, това не сме обсъждали, но мисля, че бяхме достатъчно компетентни да не говорим по време на кампанията си, че сме за Лисабонския договор защото това не говори никому нищо. Във всеки случай в програмата на Синята коалиция, всеки може да види, че ние сме за Лисабонския договор по следните причини:

Лисабонския договор отчита всички слабости в дейността на ЕС през последните години и отчита най-важния факт: Факта на разширяването. Пределно ясно е, че предишният договор въобще не би могъл да мисли Европа в тези огромни измерения, които тя придоби. 27 страни не са предвиждани, когато е правен Договора от Ница. Така че е необходим някакъв вид реформа. Тази реформа трябва да направи Европейския съюз по-ефективен, по-фокусиран, по-бърз при вземане на решение и

по-единен като заемане на позиции, особено когато става въпрос за външната политика и присъствие на световната сцена. Това означава, че определени отговорности ще се прехвърлят към определени длъжности, които в момента ще се обсъждат. Същевременно бе отчетен най-тежкия проблем на ЕС, по-тежък може би дори от тромавостта и бавната реакция - а именно проблема за демократичния дефицит. Че тече някакво европейско ниво на политика, което няма връзка с гражданите. От това се оплакват холандски и белгийски граждани, представете си когато става дума за България - става дума за пропаст. С новият договор ще се увеличи ролята на националните парламенти, те ще имат възможности да се намесват в законодателството или поне в предварителното обсъждане на законодателството в Европейския парламент.

В същото време в голяма част от политиките на ЕС вече няма да има вето - една страна няма да може да блокира политиките - ще трябва да се правят специфични мнозинства, да се създават нови съюзи - изключителни възможности за държава като България да участва, да се намесва, да сключва съюзи, да извлича полза от позиции. Така че идва времето на тази голяма европейска политика в българския политически елит.

Какво ще следва за вас от приемането на договора за вас?

Промените са толкова големи, че да се концентрираме върху един от осемнайсетте нови депутати е малко прекалено, но поне що се отнася до новите осемнайсет депутати, от които България има един, между другото Испания е най-облагодетелствана с четири нови депутата, ние моментално ще добием статут на наблюдатели както се твърди според директива приета още през май, след което ще получим статут на пълноправни членове. Статутът на наблюдател е почти като този на пълноправния член с изключение на гласуването в пленарна зала. Ние можем да участваме в дебатите, в комисиите. Кога точно ще стане - когато конституционният съд в Чехия се произнесе по жалбата и президента Клаус подпише. Междувременно президента на Полша Качински е обещал да подпише преди края на тази работна седмица. Така че в момента всички са вперили погледи в Качински и Клаус, но както се казва Качински премести прожектора изцяло върху чешкия президент.

Последен въпрос - планирали ли сте вече в какви комисии искате да участвате, какви са ви приоритетите като евродепутат.

Аз ще си запазя правото да изчакам подписите на двамата президенти. Едва тогава може да се говори, че съм част от Европейския парламент. Иначе аз съм се готвил и се интересувам от сферата на образованието и общите конституционни въпроси, свързани с уредбата на ЕС. Това са две комисии, в които с удоволствие бих участвал, както и в комисията за правата на човека. Макар и да е добре когато човек закъснява, той се подготвя повече от тези, които са встъпили в длъжност веднага след изборите, но все пак ще вляза със шест месеца закъснение и няма да имам пълна свобода на избор на комисиите.